

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ РИБАРИ

chitanka.info

Двамата са седнали в полупразната чакалня на гарата, докато новият ден отвън все още се събужда. Подпрели са няколко въдици на стената. А на земята до тях се е настанил удобно плетен кош, който определено е връстник на зрелия социализъм. Има и една бяла пластмасова кофа от маслини, пристигнала по неведомите пътища божии от братска Гърция.

По-възрастният някак е успял да намести големия си корем между свитите си и широко разтворени крака. Обут е в стар и мръсен войнишки панталон и от време на време проверява дали крачолите му са добре подпъхнати в черните му гумени ботуши. Зеленото му яке от промазан плат, чийто цип не помни кога за последен път е бил закопчаван, е изпънато до пръсване. На топчестото му лице някой сякаш е написал „Мързи ме!“. Лениво скрива една прозявка в ръкава си и се оглежда с безразличие наоколо, без да търси някого или нещо.

По-младият изведнъж се изправя енергично. Изглежда нервен и нетърпелив. Проверява малкото рибарско столче, което е сложил отстрани на вехтата си ловджийска раница, завещана най-вероятно от баща му или дядо му. Висок и слаб, прилича на струна от китара „Кремона“, облечен в елек без ръкави и износен анцуг.

— Тоя път ще хванем — казва той на приятеля си. — Само че ще идем на онова място, дето ти казах.

Вместо да отговори, събеседникът му само се почесва по главата.

— Искаш ли кафе? — пита слабият.

Преди да получи отговор, пред тях отнякъде се появява мургав младеж. Изразителните му кафяви очи са гримирани, а красивата му дълга гарвановочерна коса е пригладена старателно зад ушите му. Примигва кокетно с удължените си мигли и с глас, пълен с женствена грация, иска един лев от двамата приятели:

— Не ми стигат за билет.

Дебелият с отвращение се визира в изпъкналата адамова ябълка на ромския сладострастник и извъръща погледа си настрани. През главата му минава един-единствен въпрос: „Как е възможно някой да търси платени ласки от момче, което изглежда и се държи като момиче?“

В този момент слабият вади една монета от два лева и я подава на момчето момиче, което му подарява най-чаровната усмивка на света

и нежно прошепва: „Благодаря!“. После елегантно се завърта, сякаш е на моден подиум, и се отдалечава.

Рибарите се споглеждат един друг, а дебелият възкликва:

— Защо му даде пари на тоя мръсен...

Преди да довърши, приятелят му махва с ръка и го прекъсва:

— Омръзна ми бе! Уморих се да мразя. Не разбираш ли? И те са хора!

Между двамата се настанява неловко мълчание, което сякаш е тук, за да провери дали не са забравили въдиците и стръвта.

След минута слабият съобщава:

— Сега се връщам.

След което се насочва с колебливи стъпки към кафе машината в другия край на чакалнята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.